

hoz vagy a paraszti szobákhoz illik, hanem az üzemsarnokokhoz és a nagyvárosi utcákhoz is.

Nem hagyta, hogy előírják neki, kik legyenek a beszélgetőtársai, vagy azt, hogy milyen környezetben dolgozzék. De szilárdan kötődött az egyházhoz, a gyakran vaskalapos és esetlen egyházhoz, ahogyan ő is nagyon jól ismerte. Mert számára úgy tűnt, csak az egyház képes szavatolni, hogy hite az evangéliumi eredethez kötődjék.

**MAKACSUL BÁTORÍTOTTA** keresztény társait a csendes, nagy szavak nélküli, de meggyőző tanúságtételre. Hangsúlyozta: világossá kell válnia, hogy a hit nem egy rég letűnt társadalmi környezet alkotóeleme, hogy Isten létezik, és boldoggá akarja tenni az embereket. Olyan boldogítóan kell beszélni Istenről és a Mennyről, ahogyan *Edith Piaf* teszi szonójában! Azt kívánta, hogy a látszólag oly banális hétköznapokat, a konyhai munkától a baráti vacsoráig, a hit határozza meg, a szeretetteljes, vidám, hívogató hit.

„Minden kis vállalkozásunk hatalmas esemény, amelyben a Paradicsomot kapjuk ajándékba, és azt továbbajándékozhatjuk. Mindegy, mi a dolgunk: söprűt vagy tollat tartunk-e a kezünkben, beszélünk vagy csöndben vagyunk, beteget ápolunk vagy írógépet püfölünk. Mindez csak burka egy nagyszerű valóságnak, annak, hogy a lélek minden

percben Istennel találkozik. ... Harangoznak? Induljunk gyorsan! Isten jön, hogy szeressen minket. Valaki kéréssel fordul hozzánk? Isten jön, hogy szeressen minket. Itt az ideje asztalhoz ülnünk? Menjünk! Isten jön, hogy szeressen minket. Ne akadályozzuk őt!”

**EZ A FAJTA HIT** belemerül a világba, átítatja a hétköznapokat, amelyeket becsületes keresztények nem ritkán szabatosan elválasztottak az Istennel töltött időktől. A hétköznapi valóság közepette elmondott imádság azonban sosem válhat áldozatává annak a kísértésnek, amelytől *Madeleine* kitartóan óvott: „Ha szereted a sivatagot, ne feledd, hogy Istennek kedvesebbek az emberek!”

Egyedül az fontos, hogy sikerül-e elvinnünk Istent az emberekhez. Az a döntő, hogy a keresztények által lakhatóbb, igazságosabb lesz-e a világ, jobban otthonuknak érzik-e majd az emberek. Elkötelezettségünk valóságosága a lényeg:

„Fontos a válasz, amelyet meghívásunkra adunk: az a feltétlenség, amellyel elfogadjuk, és amellyel hűek vagyunk hozzá. Nem a hivatásunk alkotja az életszentséget, hanem az a hűség, amellyel követjük hivatásunkat.”

**Christian Feldmann**

**Forrás:** Kirche In, 2014/10

## „Fél dolgoknak nincs helyük!”

*Hermann Schmidt-Ferraro* cirkuszigazgató vallomása

Nálunk mindenki részt vesz a dologban, a gyerekek, az unokaöccsök, unokahúgok... Hatéves Mandy lányunk nagyon büszke az általa előadott számra. Csillogó ruhában már táncolhat egy óriáskigyóval. Ez mindig nagy hatást tesz iskolatársaira. Minibohócaink, Ramon és Carlos is általános iskolába járnak még, de rajtuk nevetnek a legjobban a nézők. És amikor Sissy belekezd három széken és két üvegen bemutatott fejenállásába, a publikumnak elakad a lélegzete!

Cirkuszi sátrunkban ezer ember számára van hely. De örülhetünk, ha százan eljönnek az előadásra. Egyre kevesebben lesznek. Hűsz néző kedvéért még játszunk, ez alatt egyszerűen nem éri meg. Ha nem tartanánk annyira össze, sehogy sem működne az egész. Ez a mi döntő előnyünk a nagy cirkuszüzemekkel szemben: ezek egymás után hagyják abba, mert már nem tudják kifizetni a gázsikat. Nálunk nincs gázsí. Van ennivalónk, és örülünk, ha valahogy túléljük a telet.

Nem, más foglalkozás nem jön szóba számomra. A bölcső óta a cirkuszban élek. Családom öt nemzedék óta a cirkuszból él. *Circus Universal Ferraro* – ez a hazám. A név a dédnagyanyámtól származik. Olasz volt. Még ha abbahagynám is, hogyan magyaráznám meg ezt a tíz gyerekemnek? Ők mind a cirkuszban akarnak maradni.

Büszke vagyok XXL-es családomra. Valamennyi gyerekem ugyanattól az asszonytól van. Aaron, a legidősebb, huszonhét éves, Angelina kétéves. Nem kényszerítjük gyerekeinket a cirkuszba, kereshetnének maguknak más foglalkozást, iskolába is járnak, meg a „cirkuszi tanító” is foglalkozik velük, de teljesen automatikusan belenőnek a cirkusz világába. Miguel két és fél évesen papírorrot ragasztott, hirtelen berontott a manézsbba, a bohócokhoz szaladt, és együtt játszott velük. Mindenki azt tanulja meg, amihez tehetsége van, méghozzá igazán. Fél dolgoknak nálunk nincs helyük! A gyerekeim tovább csinálják majd.

Valamennyien naponta gyakorolunk, és törődünk csaknem ötven állatunkkal, amelyek a kincsünket alkotják. A pónik, a kecskék és a galambok szinte játékosan követik vezényszavainkat. Már csak kevés állatunk van: lovak,

kecskék, kutyák, hüllők. Amit mások elefántokkal csinálnak, azt apám ökrökkel mutatta be. Micsoda idők voltak azok! Amikor eljöttek a parasztok az előadásra, és az ökrök megszimatolta a teheneket, valósággal bedilizett. Egészen veszélyes helyzetek adódtak. Kár, hogy az ökrös számunk már nincs meg. Senki sem tudta megtanulni.

Mindig az a legszebb, ha az emberek örülnek és tapsolnak. Igen, ha ezt sikerül elérnünk, akkor mi is boldogok vagyunk, és úgy érzem, hogy az embereknek szükségük van erre. De egyre nehezebb. Egyre több cirkusz jön keletről és Észak-Németországból. Azt hiszik, itt több nézőjük lesz.

Az euró bevezetése óta lejtmenetben vagyunk. Már alig győzzük, és egyre nagyobb a konkurencia. Ismételtlen előadódik valami teljesen váratlan dolog. Alig szereltük meg a vontatónkat, ellopták az egyik kocsinkat, amelyben egy csomó technikai eszköz volt. Aztán a szélvihar darabokra tépte az állomásátrát.

Minden évben nagy gondot okoz a téli szállás. Ha egyes települések rossz tapasztalatokat szereztek egy másik cirkusszal, nekünk kell lakolnunk, noha mi mindig pontosan fizetjük a bérleti díjat, és időben kiürítjük a területet. Az önkormányzatok arroganciája mindig kikészít. Úgy kezelnek minket, mint utolsó mocskokat! De vannak megérett polgármesterek is.

Télen minden adományért hálásak vagyunk. Mindennap több mint negyven állatot kell etetnünk. Ez pénzbe kerül. Természetesen az a legjobb, ha megkereshetjük a pénzünket. Vendégszerepelünk iskolákban, elmegyünk ünnepségekre, és följajánljuk közreműködésünket. Ha aztán eljön a tavasz, ismét javul a helyzet. Rögtön munkához látunk!

Az elmúlt évben Észak-Bajorországban turnéztunk. Hogy most hol fogunk telelni, nem tudjuk. De ez a probléma minden évben előkerül, és eddig mindig megbirkóztunk vele. Tovább csináljuk. Annyi utódunk van! A cirkusz az életünk.

**Lejegyezte: Michaela Schabel**

**Forrás:** Publik-Forum, 2011/10